

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébe” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiget, Pestmegye.

A te Királyod!

Diszített karácsonyfádon kétféle ágakat találsz. Egy fele befelé hajol. Másrésze felfelé mutat. „Imhol jó a te Királyod!” Országok meglehetnek király nélkül, de te nem lehetsz. A befelé hajló ágak azt kérdezik: „ki a te Királyod?” A felfelé állók azt üzenik: „Legyen Jézus az!” Ennek a királynak három ajánló levele van.

Az első az, hogy megért. Lejött a földre, hogy megérthessen. A forró földövi pálma nem érti meg az északi sarok nagy jégcsapjait. Sokszor az édesanya sem a saját gyermekét. De Jézus megért téged, bármiben talál rád. Király Ő, nem szüklátóköri. Nincs köztünk senki, akinek problémája új volna Előtte. Mindenféle emberrel volt már neki dolga. Egész bizonyos, hogy olyan lélekkel is, minő te vagy. Ha csalódtál, hogy senki nem értett meg, az nagyon fáj. Menj Jézushoz. Benne még senki nem csalódott.

Az alattvalók szégyelhetik egymást, de a király nem szégyenli az utolsó helyről valót sem. Mikor vannak anyák, kik szégyenlik gyermekeiket, s gyermekek, kik szégyenlik anyjukat, nem nagy ajánlólevél hallani: „ez a király nem szégyel senkit?” Akármilyen volt a mult: Ő azért nem szégyel. Bizva várhatod. A latort a kereszten nem szégyelte, nem szégyel az téged. — Bizton vannak, akik azt kérdik: „mi szégyelni való van én rajtam” Kedves lélek! Nézz magadra! Gondolj a multadra! Mindennek a belső képére, a tömérdek tisztatlanságra, végre hajtott és végre nem hajtott szennyes tervek, elbukásokra és visszaesésekre! Ő ezt mind látta. Látja és mégsem szégyel, ha közeledsz Hozzá.

Királyok joga, hogy kegyelmet gyakorolhatnak. A kegyelem megszünteti az eddigi élet összes s egyébként feltartóztathatatlan következményeit. A világ összes királyai együttvéve nem gyakorolhattak annyi kegyelmet, mint amennyit Jézus csak egy ilyen karácsonyban, mint a mostani. Ki látott olyan királyt, aki kegyelmet hirdet, de maga a felmentett helyett beül a börtönbe, vagy odaáll a bitó alá! Sokan azt mondják: „Kegyelmet gyakorolni én is tudnék.” De az a király, aki most megy feléd, vérét ontotta a kereszten, hogy neked is kegyelmet szerezzen.

Nincsen annyi levele a te fenyőfádnak, amennyi ajánlólevele van a Királyok Királyának. Minden lélek, akit megmentett, egy-egy ajánlólevél. Te is az lehetsz.

Született néktek ma . . .

Karácsony éjszaka volt. Egy fiatal ember hazagondolt, az ő messze lévő otthonára és szeretteire. Milyen boldogan ünnepelték együtt a karácsonyestét. Most már mindennek vége van. Most már nemcsak az övétől él távol, hanem az Ur Jézustól is. De ma, karácsonyeste, úgy visszakívánta az ő gyermeki hitét. A közeli templom kis harangja beharangozta a szívébe a vágyat az övéi és az Ur Jézus után.

Odahaza most nyitják ki a Bibliát és olvassák Lukács ev. második részét. Milyen is volna az, ha ő most itt egymagában elolvasná a karácsonyi fejezetet.

És csakugyan előveszi a porlepte könyvet, amit egyszer az édesanyjától kapott. És elolvasta a karácsonyi történetet egészen az angyal szavaiig: „Született néktek ma a Megtartó“. — Itt megállt az újját a „néktek“-re tette és sirt és ujjongott örömeiben. Az övéire gondolt és magára és hitt abban, hogy néktek. És amikor másnap reggel megszólalt a harang, neki is hirdette, hogy: „Született néktek ma a Megtartó“.

„Aki egy ilyen kis gyermeket befogad . . .“

Martin apó, a hívő cipésmester, egy kis deszkabódében lakott Marseilles egyik félreeső utcájában. Karácsony este volt és nagy Bibliájából a karácsonyi történetet olvasta. Így szólt magában: „Óh, be szeretnék én is szolgálni az Ur Jézusnak és igazán megörvendeztetni Őt“. Azután elaludt és azt álmodta, hogy egy gyengéd hang így szólt hozzá: „Martin, holnap reggel nézz szét az utcán és akkor látni fogsz

engem“. Amikor felébredt egészen bizonyosra vette, hogy az álma be fog teljesedni. Kitakarította a kis boltját, tüzet gyújtott, kávéfőzött és azután az ablakból szemlélte az arra menőket. Gondolkozott, hogy milyenek is látta a templomban az Ur Jézus képét és egészen bizonyos volt benne, hogy meg fogja ismerni.

Egy szegény, öreg utcaseprő állt vacogva az utcasarkon. Behívta és megkínálta egy csésze forró kávéval. Azután egy szegényesen öltözött, sápadt, beteg asszony ment arra, a karján egy gyermekkel. Kávé és kenyeret adott az asszonynak, a kis gyermeknek tejet melegített és amikor észrevette, hogy nincs cipője, kivette a legszebb kis cipőt a szekrényből és nagyon megörült, hogy az olyan jól illett a gyermek lábára. Egyik óra, a másik után múlt el. Sokan fordultak meg nála és mind egyiknek tehetett valami szeretet-szolgálatot. De amikor besötétedett és az Ur Jézust nem látta, szomorúan ült le az asztal mellé és újra elaludt. Azt álmodta, hogy megtelt a kis szoba. Egymás után jöttek be: az utcaseprő, az anya a gyermekével, a koldus, a szomszédok és azt kérdezték: „Nem láttál engem?“ A kis gyermek pedig rózsás újjával a Bibliának arra a mondatára mutatott, hogy:

„Aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be . . .“

GONDOLATOK.

Nem azért dolgozom, hogy kenyeret keressek, hanem Istennek szolgálok és Ő gondoskodik rólam.

Ameddig feladatom van, amit az Ur bízott reám, addig a pokol nem uralkodhatik felettem.

Folyvást meghallgatott imádság.

(Folytatás és vége.)

Még tényleg semmit sem tagadott meg tőlem, amit kértem, hanem többet adott, mint amennyit elgondolni és kérni tudtam,

Quarrier úr elvezetett az első árvaházba, amely ezen a földbirtokon épült és azután a „Jakab-Arthur hajó” nevű épülethez, amelyben kizárólag olyan úrnőket neveltek, akik hajószolgálatra óhajtják szentelni magukat. Mind a két épület annak a hosszú fasornak a végén fekszik, amelyik ezt a szép nevet viseli: „Reménység útja.”

Az utóbb említett, érdekes épület előcsarnokának falán ez a fölírás olvasható:

„Ez a ház, mint imádságainkra való felelet, adatott nekünk, az egész országban levő barátaink hozzájárulása által, „az özvegy-asszony fillérvétől” kezdve, egészen a kereskedelem nagyjainak ezer fontjáig”. 1878.

Ezt a terjedelmes házat részletekben építették, mert Quarrier úr elhatározta, hogy lassan-lassan készítteti el, amint a lehetőség megengedi. De az építőmestereknek sohasem kellett várniok, mert a pénz folyvást érkezelt.

Ez volt az a helyecske, ahol Quarrier úr egykor egyedül megállt, s körültekintett az egész vidéken, amely akkor csendes, elhagyatott vadon volt. Mint ahogy egykor Mózes átnézett az ígért földjére, olyan örömmel nyugodott ennek a nemes lelkű férfiúnak a tekintete azon a helyen, amelyet jövendő munkálkodása színhelyéül jelölt ki neki Isten. Ez a darabka föld mindent kínált neki, amire árvái számára szüksége volt, — még a tiszta, csobogó patak sem hiányzott, amelyben az árváknak ezrei, akik jövőben itt otthonra találnak, fürödhetnek, halászhatnak, csónakázhatnak kedvökre. „Ugy van, ez a számomra való hely”, mondta magában, a csendes bíráló áttekintés után, s aztán kifizetett érte 3650 fontot, s nemsokára képes volt a még hátralevő 1500 fontot is kifizetni, miután mindezt, mint hittel végzett imádságainak meghallgatását, megkapta.

Ezen a helyen most csaknem 60 ház áll. Mindegyik házban egy „atya” és egy „anya” lakik, s körülbelül 40 árva gyermek, akik együtt egy „család”-ot képeznek. A családi életnek ez a rendszere, pompás, Istentől adott gondolat. Minden otthonnak meg van a saját neve, mind-

Királyok két könyve, I-II.

(6)

Ilyen állapotok közt lép Ezékiás király a trónra. Uralkodásának első öt évében játszódnak le Izrael végnapjai, anélkül, hogy ez Judát megrendítené. Juda öt évig még bizonyos békét élvez, de azután megindulnak a bonyodalmak, melyek ötnegyed század után a teljes pusztulásra vezetnek.

Izrael épen végnapjait éli, mikor Ezékiás kerül Juda trónjára. (727—698-ig.) Benne ellentétes vonásokat találunk. Egy felől a „kegyes király” kitüntető nevét kapja. Másfelől kitűnik, hogy nem tud felemelkedni prófétaimagaslatokra. A jeruzsálemi templomban még a közben bálványá lett Mózes-féle ércfigyőt is leromboltatja, de politikai magatartásában nem oly tiszta. 705-ben Assziriában beálló trónváltozást Babilonia rábeszélésére ő is felhasználja az iga lerázására. Sennakherib, az új király, azonban hamar ráncba szedi a többi népeket s Juda ellen vonul. Ezsaiás háta mögött ekkor Ezékiás Egyiptommal köt szövetséget, de mikor a helyzet kilátástalanra

fordul, megalázkodik az asszir király előtt s kegyelmet kér. Sénakherib Egyiptom ellen megy, Ezékiás újra elpártol. Am amikor Sénakherib fenyegető követői megérkeznek, Ezékiás megint megírog. Ekkor éri el Ézsaiás prófétai szerepének fénypontját. Megjövendöli, hogy Jeruzsálem bizzék az Urban s megmenekül. És a jövendölés csodálatosan beteljesül. Rendkívüli, belső csapások folytán Sénakherib visszavonulni kénytelen s békén hagyni mindent. Ezékiás azonban nem sokat tanult. Ézsaiás utolsó ténykedése vele szemben az volt, hogy egy hiu dicsekvéssel kapcsolatban megjövendöli Judának Babilonia által leendő vesztét. (20. f.)

Utódjai Manassé, majd Amon uralkodása alatt a bálványozás teljes erővel, s még sötétebb formában tér vissza. Csak Jósiásban kerül megint olyan király a trónra, aki a tisztítás munkáját a legkomolyabban veszi, s még a régi Izráel területén levő bálványokat is ledönteti. A templom helyreállításakor, 622-ben, megtalálják a törvénykönyvet. Jósiás ünnepeles fogadalomtét-

egyik külön imádságnak a tárgya volt, s csak akkor építetett föl, mikor a hozzá szükséges pénz megérkezett, de mikor a hitnek ez a hőse valamit a szívére vesz, s azért imádkozni kezd, akkor kívánsága már befejezett tény gyanánt áll szemei előtt.

Egy alkalommal 20 ezer fontra (400 ezer márká) volt szüksége, hogy 12 új házat építtessen s a pénz épen olyan gyorsan megérkezett, mint ahogy szükség volt rá. Aztán kórházra volt szükség s minden fillér bejött, — majd második, harmadik kórházra is szükség volt, s mielőtt az alapköveket lelették volna, csak úgy repültek az összegek, feleletül ennek a csodálatos embernek kitartó, hívő imádságára. A beszélgetés folyamán így szólt hozzám Quarrier úr: „Én a dolgot mindig nagyon egyszerűnek találtam. Az Úr azt kívánja tőlünk, hogy *kérjünk és higyjünk*. 23 évvel ezelőtt egészen világosan és pontosan megjelölte előttem az utat, amelyen járnom kell. Először koldulással próbálkoztam, de azt találtam, hogy ez nagyon szomorú foglalkozás. S a munka különben is olyan erősen terjedt, hogy túlságosan nehéz teher lett volna emberi vállak számára, hogy emberi erővel hordozzák s fenntartását a megszokott eszközökkel előteremtsék. Így hát az egész felelősséget Istenre vetettem. Ő küldte és kezdte a munkát, miért ne gondoskodnék Ő az eszközökről is, amelyekkel fenntartsuk és folytassuk?”

Mialatt Quarrier úr így folytatta felüldítő és lelkesítő elbeszélését, egy terjedelmes épületbe vezetett, az éléstárba. „Ezekből a készletekből”, mondotta; „látják el hetenként a családjaimat, s ezek soha ki nem fogynak, mint a sareptai özvegyasszony olajos korsója és lisztes vékája. Ha néha hiány mutatkozik, akkor az én mennyei bankáromhoz megyek, aki azt pótolja. De az én adományaim olyan rendszeresen beérkeznek, mint ahogy az izraeliták a pusztában megkapták a napi mannát, — körülbelül 2000 font havonként. Épen most csomagolunk 140 ládat annak a 140 fiúnak, aki Kanadába indul. Még 1800 fontra van ehez szükségem, de meg vagyok győződve, hogy mindjárt meg fogják küldeni”.

Mindenki, aki körüljárja ezt a csodálatos földbirtokot, el fog csodálkozni a bibliai mondasoknak azon a tömegén, amely mindenütt alkalmazva van. És ez egészen természetes, mert a hitnek és az imádságnak ez a városa

nem csak kenyérral él, hanem minden igével, mely Istennek szájából származik. Az éléstár kapuján ezt olvassuk: „Az Úré a föld és annak teljessége“. I. Kor, 10: 26. Egy másik kőbe az alapító kedvenc bibliai mondása van vésvé: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségteket az Ő gazdagsága szerint!“ Quarrier úr ennek az értékes bankjegynek a tulajdonosa, amelyet kimeríthetetlennek tart, épen úgy, mint check-könyvét: „Minden imádságtokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok föl kívánságaitokat az Isten előtt“, Fil. 4: 6.

Az éléstárból elmentünk az iskolákhoz, amelyek szintén ima meghallgatásokból épültek. Úgy állnak ott, mint nemes emlékművei Skócia amaz igyekezetének, hogy árva gyermekeit jó nevelésben részesítse. — „Önnek bizonyára folyvást imádkoznia kell“, — jegyeztem meg, mert együgyűségemben azt hittem, hogy egy ilyen nagy munka megkívánja, hogy az ember egyébre se érjen rá, mint hogy folyvást imádkozzék. Nevelve válaszolt Quarrier úr: „Őh mindenesetre találók rá időt, hogy Istent dicsérem, neki hálát adjak és imádkozzam“. „Természetesen“, — gondoltam magamban, „csak annak, aki imádkozik, van joga Istent dicsérni“. Útközben egy fával megrakott szamar mellett mentünk el, s íme, Quarrier úr „ráért“, hogy a teherhordó állatnak egy jó falatot adjon erősítésül. Arra is „ráért“, hogy az egyik kórház ajtajánál megálljon, s a beteg gyermekek éneklésére figyeljen. Ebből újabb tanulságot vontam le, hogy t. i. az olyan ember, aki ráér imádkozni, sok minden egyébre is ráér, és hogy annak, épen úgy, mint a mi mennyei Atyánknak semmi sem olyan kicsiny és jelentéktelen, hogy figyelmére érdemesnek ne tartaná.

Útunk végre a templomhoz vezetett; leültünk Istennek ebben a pompás házában, s nagyon komoly és bizalmas beszélgetésbe fogtunk, amelyben Quarrier úr szívének a legmélyét nyitotta meg előttem, mint barát barátja előtt.

E beszélgetés közben egyszer így szóltam: „Mennyire érzi az ember a saját semmiségét, ha egyszer Istennek egy olyan szolgájával kerül érintkezésbe, mint amilyen ön! Miben rejlik az ön erejének a titka?“ Melegen és örvendezve válaszolt; „Kedves testvérem, mindez egyedül az Úrtól van. Ő az én életemnek ereje, az én

telre gyűjti a népet az Úrral való szövetség megtartása érdekében. Jeremiás azonban nincs megalégedve. Mikor Jósias 608-ban Megiddónál a Fáraó Nékó elleni harcban elesik, a jajveszékélő népnek fenn hirdeti, hogy Izráel sorsát Júda el nem kerülí, mert a megtérés nem ment végbe. Az események most már gyorsan peregnek a végítélet felé. 597-ben a közben világralmat nyerő Babilonia királya, Nabukodonozor, elfoglalja a hűségben ingatag Jeruzsálemet. Ekkor történik az első fogságbevétel. A megmaradt nép fölé helyezett Sedékiás király Jeremiás minden csitító munkája ellenére is újból pártot üt.

Erre Nabukodonozor újra Jeruzsálem alatt terem s 588-ban kétségbeesett ellenállás után a várost rohammal beveszi s templomával együtt kirabolja s azután lerombolja. Ekkor történik a második fogságba vitel, s Júda megszűnése. Az atyai házban maradt nagyobbik fiú is kimozdított s utána ment a tékozlónak a bűnhődés útján. Az utolsókirálynak, Sedékiásnak megvakított szemei pedig bőségesen

jelképezték mindenek okát, a lelki vak-ságot, mikor „látván, nem látnak.”

G. A.

Mutass csodát.

Leupold indiai misz-zionárius gyakran szólt nyílt tereken is a néphez.— Ilyen alkalmakkor többször megzavarták az elő-adását kíváncsi és helytelen közbeszólásokkal és szidalmakkal. Egyszer egy hindu közbekiáltott: „Mutass csudát nekünk!” Mire Leupold nyugodtan válaszolta: „Most is láthattok csudát, hogy a ti szidalmaitokat és illetlen viselkedéstekeket nyugodtan eltűröm.”

Boldog szív.

Haydn zeneszerzőt egyszer megkérdezte valaki, hogy hogy van az, hogy az ő templomi szerzeményei mindig olyan vidáman és boldogan hangzanak.

„Úgy írok, ahogy a szívem érez” — felelte. „A szívem tele van örömmel, ha Istenre gondolok és ezért valósággal kiáradnak a tollamból a kottahangok. Isten, azt gondolom, nem veszi rossz néven tőlem, hogy vidám lélekkel szolgállok neki, hisz ezt Tőle kaptam.”

részem, az én igen nagy jutalmam. Ki az a férfi, akivel ön most beszél? Eszköz Isten kezében, gyöngé esz-köz. Én magam semmi vagyok. Isten minden. Ő minden mindenekben.” „Csodálkozom” — jegyeztem meg továbbá — „azon a bizalmas, gyöngéd, bensőségteljes módon, amellyel ön arról beszél, akinek nevére minden térdnek meg kell hajolnia a mennyben és a földön. Úgy látszik, mintha ön mindig az Ő jelenlétében érezné magát”. „Óh bizony!” — válaszolt, „a mi mennyei Atyánk telve van kegyelemmel és leereszkedéssel, és szívesen megáldja azokat, akik Ő benne biznak. Milyen jószágosan hajol le az én nyomorúságos imádságaimhoz! Vastag könyvet írhatnék ezeknek meghallgattatásáról. Nemrégiben bizonyos összeget kértem valamire, ami nagyon a szívemen feküdt, s Isten egészen pontosan válaszolt a kérésemre. Egy reggel egy piszkos levélborítékban épen azt az összeget kaptam meg, amelyért imádkoztam, 1700 fontot, és máig sem tudom, hogy honnét jött”.

„Így hát ön mindentelől a meghallgatott imádságok csodáival van körülveve”, — kiáltottam. Örömtől ragyogó arccal hagyta helyben: „Igen, itt is és Glasgowban is. Ez a templom egy imádságnak a meghallgattatása, épen úgy a torony, a toronyóra, a harang és a harangjáték. Mindaz, amit ön ma látott, és még sok minden, amit nem látott, Isten felelete imádságaimra. Hatalmas bizonyágtétel ez a hittelennel szemben, akik tagadják, hogy van Isten, kivált olyan, aki népének az imádságait hallja és meghallgatja. Óh bizony, Quarrier Vilmos imádságait ezerszeresen meghallgatta. *Nekem az a szokásom, hogy Istentől egészen meghatározott dolgokat kérjek, s Ő nekem erre egészen határozott feleleteket ad*”.

Mielőtt elhagytuk volna a templomot, mely úgy tűnt föl előttem, mint felséges zsoltáraink egyikének megtestesülése, így szólt Quarrier úr: „Múlt vasárnap 2000 hallgató volt ebben az épületben, s azok közül 14-et vehettünk föl az egyházba tagnak, s ez minden között a legjobb”, tette hozzá, égi örömmel a tekintetében. Igen, mert térdelve végzett győzelmes harcainak, éjjeli küzdelmeinek és könnyeinek végső célja az, hogy árva gyermekei érintkezésbe jussanak a Szent-Lélekkel, s a megfeszített Megváltóba vetett hit által megtalálják Istennek mentő, megszabadító szeretetét.

Németből: Vargha Gyuláné

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Dec. 17. II. Thess. 3. V. Móz. 18:5—19. Pál apostol beszéde és igehirdetése azért volt olyan hathatós, mert ő úgy is élt, ahogy beszélt, s mindig nyugodt lelkiismerettel hivatkozhatott a maga példájára. Az ilyen vezetők tudnak jó eredményeket elérni a munkában s ilyenekre bízhat az Úr nagy feladatokat, közösségeket és gyülekezeteket összetartását, előbbre vitelét, elmélyítését.

Dec. 18. Ján. 1:19—28. Fil. 4:4—7. Ján. 1:15—18. I. Ján. 1:1—4. Keresztelő János példájából megláthatjuk, hogy kell az emberi szivekben elkészíteni az utat Krisztus befogadására. A maga számára semmit sem keres, magát teljesen megtagadja, de annál világosabban és határozottabban reámutat Jézusra, akiről ma is elmondhatjuk az embereknek: „Köztetek van, de nem ismeritek Őt”. Az Úr Jézus megismerésének vágyát kell a szivekben felébreszteni, mert ha ez megvan, akkor könnyű Őt megismerni, hiszen köztünk van.

Dec. 19. Zsolt. 73. És. 2:2—5. A világban sok minden megy úgy, hogy nehéz megérteni, miért kell annak így lennie. Sokszor látjuk, hogy hitetlen emberek dolgai sikerülnek, a hívők pedig sok nehézséggel küzdenek. De ezek a látszólagos érthetlenségek csak addig érthetlenné válnak, míg be nem megyünk az Isten szent helyébe, míg imádkozva és benne bízva nem vizsgáljuk a dolgokat. Ott megértjük, hogy a gonoszok útja előbb-utóbb elvész, az igazak pedig mindenkor megtalálják legnagyobb jutalmokat, hogy az Úr velök van és kezöket fogja. Kell-e ennél több?

Dec. 20. Luk. 1:5—23. És. 4. Nem különös-e, hogy Zakariás imádkozott az Úrhoz egy gyermekért, s mégis, mikor hallja, hogy imádsága meghallgattott, nem akarja elhinni. De nem találkozunk-e evvel a különös jelenséggel ma is sok embernél? Imádkoznak, imádkoznak és nem hiszik, hogy Isten meghallgatja az imádságot. Nem érdemlenék-e meg ezek is, hogy ha testileg nem is, de lelkileg megnémuljanak, s ne tudjanak imádkozni mindaddig, míg fel nem tud törni szívökből az igazi hitnek imádsága?

Dec. 21. Luk. 1:26—35. És. 11:1—9. Isten jól ismerte Mária szívét és lelkületét, mikor őt választotta ki szent Fia földi édesanyjává. Emberi értelemben nagyon nehéz volt ez a helyzet, amelybe Máriát ez a nagy kegyelmi ajándék juttatta,

de milyen alázatos és engedelmes szívvel hajol meg az Úr beszéde előtt, s mennyire nem kíván mást, minthogy szolgálóleánya lehessen az Úrnak. Ez az ő vágya, s ez az ő igazi helyzete is. Isten azonban megdicsőíti az Ő hűséges szolgálóit és szolgálóleányait.

Dec. 22. Luk. 1:57—66. És. 12. Mihelyt Zakariás hisz és engedelmeskedik, mindjárt feloldja őt az Úr a büntetés alól. S Zakariás megoldott nyelvének első szava a hálaadás. A szomszédok pedig azon gondolkoznak, hogy valjon mi lesz ebből a gyermekből. De emberi okoskodás nem tud behatolni Istennek titkos terveibe, amelyeket e felől a gyermek felől alkotott, épen úgy, mint ahogy nem tudják megérteni, hogy miért nem hívhatják rendes szokás szerint az apja nevének, s miért kell Jánosnak nevezetnie.

Dec. 23. Luk. 1:67—80. És. 25:1—9. Zakariásnak megadatott, hogy belétekintsen Istennek nagyságos gondolataiba. Nemcsak saját fiának jövődjét látja, mint Isten prófétáját, hanem azon keresztül és azon felül látja az Urat, akinek útját János egyengetni fogja, azt az Urat, akiben váltság és szabadulás érkezik Izrael egész népe számára. Sőt prófétái tekintettel még azokat a távoli népeket is látja, akik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek, de akiknek számára szintén eljön a naptámadat a magasságból.

Dec. 24. Luk. 1:46—55. És. 9:1—6. Mária alázatos és hívő szíve is betekintést nyer Istennek nagy szabadításába, melyet népe számára szerez. S milyen mélyen meg tudja érteni Isten gondolatait! Látja a trónjaikról ledöntött hatalmasokat s a felmagasztalt alázatosokat... a megelégitett éhezöket s az üresen maradt gazdagokat... Hogy állasz te ezen a szent estén a Jézus jászóla mellett, mint a magad erejében hatalmas, vagy mint alázatos? mint gazdag, vagy mint lelki szegény? mert aszerint kapod meg te is a magad részét, a magad karácsonyi ajándékát.

Dec. 25. Luk. 2:1—14. Tit. 2:11—14. Máté 1:18—23. I. Ján. 3:1—5. A Jézus-név azt jelenti, hogy: Velünk az Isten. Ezt jelenti a karácsony-ünnep, mert akkor lett legteljesebbé Istennek az emberekkel való egyesülése, mikor Isten Fia emberré lett, s mint kis gyermek feküdt ott a betlehemi jászóban. Öbenne jelent meg Isten ideviziő kegyelme, amely arra kötelez és arra

képesít bennünket, hogy „igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon”, hogy az Úrban vetett hit és reménység által „megtisztítsuk magunkat, amiképen Ő is tiszta”. Élsz-e evvel a nagy karácsonyi ajándékkal?

Dec. 26. Luk. 2: 15—20. Tit. 3: 4—7. Ján. 1: 1—14. Zsid. 1: 1—6. Isten nem azért jött közénk nagy szeretetével a Jézus Krisztusban, mintha mi azt megérdemelnénk, hanem épen azért, mert bűneinkből, elveszett állapotunkból nem tudunk más-kép kiszabadulni, mint Isten szeretetének és kegyelmének az által a nagy ereje által, mely Jézus Krisztusban lett nyilvánvalóvá. Ő a mi Megtartónk, akiben való hit által újjászülehetünk, megigazulhatunk s az örök életet elnyerhetjük. Boruljunk le háladással a mi megtartó Krisztusunk előtt!

Dec. 27. Préd. 1. Péld. 28: 14—28. Salamon király gazdag volt, hatalmas volt, bölcs volt, élvezhette a látható világ minden gyönyörűségét, s mégis mindez nem elégítette ki a szívét. Csak arra a következtetésre tudott jutni, hogy mindez hiábavalóság. Hány ember akarna ma is gazdagság, hatalom, bölcseség, élvezetek által boldoggá lenni, s ma is mindegyik arra a tapasztalatra jut végül, hogy mindez hiábavalóság és a lélek gyötrelme. Hol van tehát a boldogság? Bizonyára ott, ahol végül Salamon király is megtalálta: Istenben. Bár ne keressélnék az emberek mindenféle kerülő utakon, hanem mennének egyenesen a forráshoz: a Jézus Krisztusban megnyilatkozott és hozzánk közel jött Istenhez.

Dec. 28. Péld. 2: 1—11. Péld. 29. Sok dolog, amit Salamon király megpróbál, megengedett, sőt jó és okos dolognak tesszik. Ki ítélnéne valakit azért, hogy szép házakat épít, szőlőket ültet, kerteket és gyümölcsfákat plántál? Ezek nem gonosz dolgok, hanem hasznosak is lehetnek. Csak egyet felejtett el Salamon király, s vele együtt ma is sok, hasznos munkát végző ember. Azt, hogy mindezeknek a munkáknak nem az kell, hogy a célja legyen, hogy az ember boldoguljon és dicsőíttessék, hanem hogy Isten dicsőíttessék általok, meri

az Isten dicsőségére dolgozó és neki szolgáló ember bizonyára boldog is lesz.

Dec. 29. Préd. 2: 12—26. Péld. 30: 1—9. Aki a maga számára dolgozik, gyűjt és épít, azt gyakran megszállja az a gyöttrő gondolat, hogy mi lesz mindabból, ha ő meghal, ki fogja azt tovább építeni, vagy esetleg eltékozolni és szétrombolni. De aki Isten dicsőségére dolgozik, az nyugodt, mert az tudja, hogy az Úr az Ő dicsőségét másnak nem adja (És. 42: 8.), hanem az mindig fennmarad, s tovább építetik mindazok által, akik Őt szeretik és neki szolgálnak. S végül minden munka, amely Isten dicsőségére végeztetett, megmarad az ítélet tüzeiben, mint az arany, ezüst és drágakő, ami pedig emberek dicsőségére készült, az megég, mint a fa, széna és pozdorja. (I. Kor. 3: 11—15.)

Dec. 30. Préd. 5. Péld. 31: 10—31. Mily sok kegyes beszéd hagyja el ma is az emberek ajkát, amely nem felel meg a szív és a lélek igazi állapotának. Fogadások, prédikációk, imádságok, eskük egész halmaza hangzik el, amelyekre Isten utálattal tekint, mert csak az ajkáról hangzanak el, de a szívek távol vannak Őtőle. A szavakat, a bizonyoságtételt megkívánja tőlünk az Úr (Máté 10: 32. Róm. 10: 9—10.), de úgy, hogy a száj vallástétele csak megnyilatkozása legyen a szív hitének. Hit nélkül a vallástétel is csak üres beszéd, amellyel csak megbántjuk Isten s ítéletet vonunk magunkra.

Dec. 31. Préd. 11: 11—16. Zsolt. 90. A prédikátor itt foglalja össze gondolatainak és tapasztalatainak summáját. Jó, hogy sok tévelygése után ide tudott eljutni Salamon király! De mi ne felejtjük, hogy nálunk nagyobb bűn a sokáig való tévelygés, mint önála, mert nekünk sokkal világosabban megadatott az út, amely az igazsághoz és élethez vezet. Jézus Krisztusban nekünk minden megadatott, s aki még eddig nem azon az úton jár, ameyet Ő nyitott meg előttünk, az ne hajtsa fejét álomra ez évek ezen az utolsó éjszakáján addig, amíg magát Őneki testestől-lelkestől át nem adta!

Vargha Gyuláné.

Ne felelsd el, hogy Jézus nem csak imádság által mentette meg a világot; imádkozott „és” odaadta Önmagát. A világ evangélizálásáért való imádságaink csak szomorú ironia, ha visszariadunk attól, hogy önmagunkat odaáldozzuk, ahelyett, hogy csak a fölöslegünkben adunk.

Coillard, misszionárius.